

стилістично забарвленим. Часто політики вдаються до неологізмів, таким чином збагачуючи лексику. Або ж навпаки, використовують застарілі фрази чи фразеологізми, якими привертають увагу до своїх промов.

ЛІТЕРАТУРА

1. Коккіна, Л. (2014). Когнітивна сутність заперечення у французькому політичному дискурсі. *Наукові записки [Національного університету «Острозька академія»]. Серія: Філологічна, 48. С. 70–73.* Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nznuoaf_2014_48_24.
2. Скоренька, Х. (2012). Французький політичний дискурс: зміст, особливості, функції (на матеріалі промов президента Франції Н. Саркозі). *Тернопіль: ТзОВ «Тернограф».* С. 52. Режим доступу до ресурсу: <https://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/123456789/18933/1/sko1112.pdf>
3. Macron, Emmanuel (2017). Discours d'Emmanuel Macron devant le Parlement réuni en congrès. Режим доступу: <https://www.elysee.fr/front/pdf/elysee-module-750-fr.pdf>.

ОСОБОВІ ІМЕНА В КОНТЕКСТІ МОВНИХ КОНТАКТІВ ТА СОЦІОКУЛЬТУРНИХ ФАКТОРІВ

Чорноус Оксана,

кандидат філологічних наук, доцент,

доцент кафедри соціально-гуманітарних дисциплін

Донецького державного університету внутрішніх справ

Особові імена віддавна слугують важливим маркером етнічної та культурної належності носія, відображають спадщину певного народу. Однак в умовах сьогодення глобалізаційні процеси, урбанізація та культурні обміни дедалі більше впливають на традиційні практики ім'янаречення. Саме тому важливо не лише вивчати еволюцію імен як маркерів ідентичності, а й досліджувати глобальні та локальні чинники, які формують ці нові тенденції у сфері антропоніміки. Вивчення таких змін є **актуальним**, адже допомагає через ономастику заглибитися в процеси адаптації, самоідентифікації та міжкультурної взаємодії в умовах сучасності.

Метою пропонованої наукової розвідки є дослідження основних тенденцій у сфері називання / номінації в контексті соціокультурних, мовних факторів, а також визначення їхнього значення як інструменту інтеграції та культурної взаємодії.

Загальновідомо, що особові імена часто слугують засобом ідентифікації в межах певної культури, проте науковці дедалі частіше спостерігають тенденції зміни цієї практики внаслідок того, що впродовж останніх десятиліть чимало традицій у сфері іменування втратили обов'язковий характер або своє значення

для номінаторів. Так, добираючи найменування, нинішні православні українці на відміну від попередніх поколінь не зобов'язані керуватися церковним календарем (святцями). Натомість можуть на власний розсуд та смак вільно обирати з-поміж широкого спектра традиційних та новаторських варіантів. У США батьки так само часто обирають або й вигадують імена, які не відповідають їхній релігійній чи сімейній спадщині, що, за спостереженням американського соціолога С. Ліберсона, може бути відображенням модернізму, урбанізації та підвищення рівня освіти (Mergen, 2003).

Також у багатомовних суспільствах спостерігається тенденція адаптації антропонімів до фонетичних, морфологічних та граматичних особливостей домінантної мови. Наприклад, імена можуть зазнавати змін, набуваючи характерних для української мови закінчень, як-от у чужомовній власній назві «Javelin», що була трансформована в жіноче наймення «Джавеліна». Також варто згадати один із методичних прийомів адаптації до нового мовного середовища, який пропонується носіям іншої мови та культури в процесі опанування нової для них мови: студентам надається можливість здійснити самоідентифікацію шляхом вибору для себе імені з антропонімікону мови, що вивчається (Куплевацька & Манівська, 2020). Прикметно, що за спостереженням дослідниць, хлопці, вивчаючи українську як іноземну, усе одно надавали перевагу таким упізнаваним онімам, як Джон, Майкл, що може підкреслювати домінування досвіду опанування англійської мови, а також особливе ставлення до країн цієї мови. Опиняючись в іншому мовному та культурному середовищі, мовці схильні спрощувати власні імена для полегшення комунікації з представниками цього суспільства, швидшої інтеграції та покращення можливостей працевлаштування тощо: прикладом може послугувати історія вихідця з Індії, на ім'я Amanjot Narang, який задля уникнення шляху аутсайдера обрав спосіб скорочення та спрощення наймення до Aman (Narang, 2023).

Висновки. Аналіз сучасних тенденцій у сфері іменування свідчить про певні трансформації традиційних практик під впливом соціокультурних змін. Водночас у багатомовних і багатокультурних середовищах адаптація антропонімів до домінантної мови стає важливим інструментом інтеграції та комунікації. Ці спостереження закладають *перспективи* подальшого вивчення гнучкості систем антропонімів, їх здатності адаптуватися до нових реалій і водночас зберігати зв'язок із культурною спадщиною.

ЛІТЕРАТУРА

1. Куплевацька, Л., & Манівська, Т. (2020). Лінгвокомунікативна компетентність викладача-мовника: етноспецифіка функціонування антропонімів у навчально-педагогічному дискурсі університетського освітнього простору (с. 122). *Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти на сучасному етапі. Міжпредметні зв'язки*, 36, 111–130.

<https://doi.org/10.26565/2073-4379-2020-36-09>

2. Mergen, B. (2003). [Review of the book *A Matter of Taste: How Names, Fashions, and Culture Change*]. *American Studies International*, 41(3), 133–134. <https://www.proquest.com/docview/197129561>

3. Narang, A. (2023, February 16). Say My Name: Name and Cultural Assimilation. *MIR*. <https://www.mironline.ca/say-my-name-name-and-cultural-assimilation/>

ЗМІНИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ В ПЕРІОД ВІДРОДЖЕННЯ: ЛЕКСИЧНІ ІННОВАЦІЇ ТА ВПЛИВ ЛАТИНСЬКОЇ

Шрамко Юлія,

студентка кафедри теорії і практики перекладу Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка

(науковий керівник – Пасічник Наталія, кандидат філологічних наук, доцент кафедри теорії і практики перекладу Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка)

Актуальність дослідження лексичних інновацій в англійській мові періоду Відродження обумовлена значними культурними та інтелектуальними перетвореннями того часу. Латинська мова, як мова науки, релігії та літератури, суттєво вплинула на англійську лексику, що робить вивчення цього впливу важливим для розуміння еволюції англійської мови.

Метою дослідження є аналіз лексичних інновацій в англійській мові під впливом латинської в період Відродження, зокрема в галузях науки, медицини, філософії, богослов'я та права.

Латинські запозичення значно розширили англійський лексикон, сприяючи модернізації староанглійських форм і термінів. Це призвело до створення більш складних і точних мовних конструкцій. Впровадження друкарської техніки сприяло стандартизації написання латинських запозичень, що вплинуло на розвиток англійської орфографії. Латинська мова протягом століть залишається головним джерелом наукового термінотворення, особливо в юриспруденції, оскільки правові системи багатьох європейських країн ґрунтуються на римському праві. Попри зникнення латини як живої мови, її вплив на англійську юридичну лексику є значним: багато термінів запозичені без змін (*specimen*), шляхом модифікації закінчень (*magistrate* ← *magistratus*) або через похідні від дієслівних основ (*cultural* ← *colo*). Епоха Відродження сприяла підвищенню рівня грамотності населення, оскільки дедалі більше людей навчалися читати й писати. Це, своєю чергою, зумовило необхідність стандартизації орфографії, граматики та пунктуації. У цей час активно розвиваються наука, мистецтво, освіта й книгодрукування. Завдяки подорожам відбувається обмін культурами, що приводить до значного